

[Paul Møller.]

Jeg skal ikke foregribe de udvalgsforhandlinger, som vi har fået tilsagn om vil blive ført om denne antiinflationsplan, og derfor skal jeg afholde mig fra ved denne lejlighed at gå i enkeltheder, men blot bemærke, at det under udvalgsarbejdet blev oplyst for os, at der allerede på nuværende tidspunkt er givet lånetilsagn om kontante byggelån til et beløb af 710 mill. kr., at dette helt ud dækker, hvad der vil komme til udbetaling over byggestøtteloven for det kommende finansår, og at boligministeren under et samråd i skatteudvalget har afvist at omlægge den hidtil førte praksis, således at han i tilsagnsskrivelserne kunne forbeholde sig en berigtigelse af byggelånene ved udlevering af statsobligationer mod dækning af kursdifferencen i stedet for kontant udbetaling. Dette blev altså afvist af boligministeren, og vi står da over for i de første dage af april måned formentlig at skulle ekspedere statslåntilsagn til 120 mill. kr., måske 140 mill. kr. ud over de 710 mill. kr., jeg har nævnt. Da dette blev oplyst for os, og da det blev klart, at boligministeren havde parlamentarisk basis for at fastholde sit standpunkt, så vi ikke nogen mulighed for med virkning fra 1. april i år at lette statens pengebehov, og derfor har der rent faktisk ikke været mulighed for en gennemførelse af vore tanker med virkning for det kommende finansår. Hvilken mening man end kan have haft om disse tanker, så har det rent faktisk ligget således, at der var disponeret over pengene for hele det kommende finansår.

Jeg vil gerne ved denne lejlighed beklage, at byggestøttelovens bestemmelse om hel eller delvis berigtigelse ved udlevering af obligationer mod dækning af kursdifferencen ved den praksis, boligministeren har fulgt, er gjort praktisk talt illusorisk. Den kan nu først træde i kraft på så sent et tidspunkt, at dens virkning først kan indtræffe vel engang i 1959, måske i vinteren 1958-59. Med så langt et spænd af tid foran sig kan ingen overskue de sandsynlige markedsforhold, og derfor vil det næppe være tænkeligt, at denne bestemmelse finder anvendelse, når man ikke har forbeholdt sig det i tilsagnsskrivelserne. Der-

med falder også en af de muligheder bort, som det økonomiske samordningsudvalg har påpeget som en af de veje, man kunne gå til omlægning af landets pengepolitik.

Udskrivningsloven skal nu gennemføres og gennemføres uden det afsnit om sparebeviser, som den højtærede finansminister stillede forslag om ved lovforslagets fremsættelse. Disse sparebeviser har naturligvis intet at gøre med den omlægning af finanspolitikken, som vor antiinflationsplan tilsigter. Som det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen også oplyste, er det to vidt forskellige ting. Sparebeviserne er et pristalsproblem, der er aktualiseret af tøjskatten, den lov, som vi ikke var med til at gennemføre. Allerede under første behandling oplyste jeg, at vi ikke ville stemme for et sådant afsnit i udskrivningsloven, og vi kan derfor ikke beklage os over, at det ikke skal gennemføres på denne side af 1. april i hvert fald. Men vi beklager, at det flertal, som gennemførte tøjskatten, tekstilafgifterne, alle de ekstraordinære afgifter i marts 1955, og som forlanger, at disse afgifter skal forlænges, ikke kan enes om, ikke kan finde ud af, hvordan disse afgifter skal påvirke landets økonomiske politik, herunder detailpristallet.

Det må være det flertals ansvar, der bragte afgifterne til verden, at det også enes om og finder ud af, hvorledes afgifterne skal være i forhold til pristallet. Det kan jo ikke være meningen, at de dengang gennemførte forbrugsbegrænsende afgifter blot skal belaste omkostningsniveauet og derved totalt ophæve deres egne virkninger. Vi har såvel her i salen ved første behandling som under udvalgsdrøftelserne givet flertallet vore råd, således som også det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen redegjorde for, men flertallet ville ikke følge os. Derfor henstår spørgsmålet nu uløst, formentlig til efter valget.

Den begrundelse, der er fremført, har det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen meget grundigt og dygtigt tilbagevist, så jeg skal ikke komme ind på nogen yderligere argumentation, men blot sige til det ærede medlem hr. Hans Knudsen, som gjorde den bemærkning, at man ikke kunne ændre derved i overenskomstperioden, at dette er der ingen, der regner med som et argument,